

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ЧЕРНИТЕ РОЗИ

chitanka.info

Когато на монитора най-накрая се появи надписът „Копирането приключи“, с рязък удар изкарах компактдиска отвътре, хвърлих го на леглото и се протегнах така, че костите ми изпукаха. Не помнех от колко денонощия стоях пред скапания компютър, но съдейки по схванатото ми тяло, явно бяха повече от две. Пък и на кого му пука бройката: важното е, че свърших. След не повече от час щях да се разходя до офиса, да хвърля диска, в който бях успял да вкарам усилията на цялата фирма, и да прибера парите. Останалото се знаеше: седмица лудо пиене, за да прогоня от мозъка си и последните капчици умора, сън, напрежение и така нататък, а след това месец почивка. През това време подчинените ми щяха да бачкат вместо мен. По дяволите, нали затова им плащах.

Хич не ми се искаше да правя това, което щях да сторя след миг, но се налагаше. Станах. Коленете и гърбът ми, свикнали да стоят превити, веднага запротестираха. По навик щях да повикам жена си, но навреме се усетих и затворих уста... може би прекалено рязко за човек, когото не го е грижа за развода му, понеже все пак от паметната дата бяха минали месеци. Пък и, в крайна сметка, нямаше смисъл да се ядосвам за нещо, което стана два дни преди самият аз да предприема решителната стъпка.

Притворих очи и отново си припомних подробностите от онази вечер. Бях като изпаднал в транс и сякаш отново се върнах във времето. След като се разведох, много пъти се чудех коя ли беше причината да намразя жената до себе си — винаги си отговарях по един и същи начин и никога не успях да си наложа да приема отговора.

Отърсих се от мрачните мисли и станах. Трябваше да оставя диска във фирмата. Набързо се облякох и излязох.

След като свърших с работата, тръгнах на пръв поглед безцелно по улиците. Бях като дрогиран. Винаги се чувствах така, когато приключех с поредната задача. Банковата ми сметка вече бе набъбнала с петцифрено число, рекламодателите бяха останали доволни, в близкия месец и нещо нямаше и да докосна компютър... С две думи, чувствах се прекрасно.

Както винаги, се опомних едва когато стигнах до пощата, четири години подред всеки Божи ден правех едно и също — идвах дотук, отивах до гишето за колети, показвах личната си карта, получавах ръчно направена картонена кутия, която винаги изглеждаше по един и

същи начин, излизах навън и без да поглеждам какво има вътре, я хвърлях в близкия контейнер за смет. Нямах смисъл да я отварям, понеже знаех, че вътре ще открия току-що откъсната роза, чиито черни като лятна вечер листенца още са обсипани с капчици роса.

Не знам какво обаче ме подтикна този път да наруша ритуала си. Когато получих кутията, излязох навън, седнах в едно закътано кафене, поръчах си двойна водка без разредител (сервитьорката ме изглежда странно, но след като видя зачервените ми, възпалени от взирането в монитора очи, реши, че явно ми се полага миг пиянство и не започна да спори с мен), запалих цигара и дълго се вирах в прекрасната роза, която сякаш питаше: „Не се ли умори да бъдеш жесток?“...

Анджела. Не можех да си спомня кога за последен път бях мислил спокойно за нея. Винаги гледах да прогоня името ѝ от съзнанието си подобно на спомен за някакъв смъртен грях, оскърбление или елементарна обида. И ето че днес я допусках до мислите си... Усещането бе, сякаш не бях пушил от дълго време и изведнъж запалвах цигара, и то доста силна и ароматна: главата ми се завъртя, тялото ми олекна, а гърлото ми пресъхна като от силна жажда.

Бяхме се запознали преди четири години. Тя беше продавачка в обикновен магазин за козметика, в който бях слязъл да си купувам афтър-шейв. По онова време още не бях толкова известен: току-що бях напуснал работа и бях основал собствена фирма — прословутата „S systems“, която доста по-късно щеше да бъде определена от „Ню Йорк Таймс“ като третата в света след „Майкрософт“ и „Сън“. По-нататък неведнъж щях да си мечтая за подобно тихо и незабележимо съществуване — без интервюта в пресата, без денонощно висене пред компютъра в изпълнение на поредната поръчка с шестцифрен хонорар и така нататък. Да, ама не.

Спомням си, че тогава се разприказвахме за някаква глупост, в резултат на което се разбрахме да я взема след работа. На втората седмица вече бях убеден, че искам да се ожения именно за нея. Мислех си, че и тя изпитва нещо подобно.

Една нейна приятелка обаче успя да ни скара. Не знам от злоба ли или от чисто женски стремеж за завоюване на чужд мъж за собствено удовлетворение и себедоказване, но го направи. Успя да ме убеди, че Анджела ми изневерява. Бях като гръмнат. Спомням си, че се бях затворил в офиса си с няколко бутилки водка, пиех като съдран,

плачех и не вдигах мобилния си телефон, който в прекия смисъл загоря от звънене. Сега разбирах, че е била тя — искала е да се видим, да разсеем заблужденията, да се разберем по човешки...

Не го направих. Вместо това излязох из града след седмица отшелничество, запознах се с първата жена, която ми попадна пред погледа, и се ожених за нея след десетина дни. Дори след като се разведох, след като разбрах, че всички приказки за изневери и т.н. са били лъжа, не й се обадох — от някакво криворазбрано чувство на гордост.

И тези рози... Четири години, всеки ден те пристигаха като по часовник. Четири години непрекъснати молби без думи: няма ли да спреш с тази безсмислена жестокост? Нямам ли поне да се обадиш?...

А аз не се обаждах. Бях богат, бях известен, бях на върха на славата, бях женен за красавица... но бях самотен. И въпреки това не се обаждах.

Глътнах водката почти на екс и докато търсех с поглед сервитьорката, за да й поръчам втора, ръката ми сама откачи от колана мобилния телефон и набра по памет номера й. За четири години нито една цифра не се бе изпарила от паметта ми. Нищо, че не й бях звънял от онази вечер, когато научих „истината“ за нея. А и тогава не говорих, не посмях, просто затворих... Резултатът — над 1500 дни самота, над 1500 рози и Бог знае колко сълзи — както мои, така и нейни...

GSM-ът се включи с онзи гаден звук, който сякаш със садистична наслада е проектиран дълго време от поколения създатели на мобилни телефони. Чак се стреснах. Сигналите „свободно“ продължиха доста време и вече дори мислех да затворя, когато от другата страна вдигнаха слушалката:

— Ало?

Останах потресен. Гласът, който ми отговори, несъмнено принадлежеше на майката на Анджеела, с която някога бяхме в много добри отношения. Но, Господи, каква промяна! Сякаш слушах стогодишна жена, въпреки че едва ли беше на повече от 45-50! Замръзнах от някакъв първичен страх, който сякаш се просмука право в костите ми. За миг дори ми се прииска да затворя. Вместо това обаче проговорих:

— Мисис Донован? Обажда се Саймън Блекмор. Едва ли сте ме познали, не сме се чували с вас отдавна... с две думи, мога ли да

говоря с Анджела?

За близо половин минута отсреща не се донесе и звук. Точно си мислех, че батерията на телефона ми се е изтощила, и слушалката изригна:

— Дано Господ да те убие, та да не се наложи да си цапам ръцете с теб! И мислиш, че е забавно? След всичко, което стана заради теб? Да се обаждаш най-нагло и да тревожиш една жена, която и без това едва ли ще намери покой?

— Но, мисис Донован... Аз точно за това... Исках да се извиня на Анджела... Да се видим...

— Когато пукнеш, и това може да стане, въпреки че се съмнявам дъщеря ми да е в ада, където ти непременно ще се озовеш! Анджи се самоуби седмица след като се разделихте! Заради теб, копеле такова!

И тя трясна слушалката.

Телефонът се изплъзна от пръстите ми, падна на пода и се разби на парчета. Сервитьорката, която забърсваше съседната маса, се стресна, погледна към мен, изпищя и побягна навън. Дълго време, преди в заведението да дойдат полицаите и да ме приберат (сигурно съм им приличал на надрусан до козирката застаряващ хипар), стоях неподвижно на мястото си и се взирах в картонената кутия, в която лежеше приказно красивата черна роза, с изписани само две думи върху нея — Анджела Донован, без обратен адрес, без нищо, дори без име на град или пощенски клон върху щемпела. Случайно погледът ми се плъзна върху полираните до блясък пластмасови плоскости, ограждащи сепарето, и изстинах за втори път. Косата ми бе побеляла за секунди. Отпуснах глава върху ръцете си и се разплаках за пръв път от четири години насам. В тази поза ме завариха и ченгетата.

©, 2001, *Сибин Майналовски*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.